

Súd: Najvyšší súd SR
Spisová značka: 5Asan/7/2017
Identifikačné číslo spisu: 9016010060
Dátum vydania rozhodnutia: 28.03.2018
Meno a priezvisko: JUDr. Milan Morava
Funkcia: sudca
ECLI: ECLI:SK:NSSR:2018:9016010060.1

ROZSUDOK

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Milana Moravu a členiek senátu JUDr. Petry Príbelskej, PhD. a JUDr. Jarmily Urbancovej, v právnej veci žalobcu: C. W., nar. XX. A. XXXX, bytom E., zastúpený: JUDr. Roman Kasan, advokát, so sídlom M. R. Štefánika 8/655, 968 01 Nová Baňa, proti žalovanému: Ústredie práce, sociálnych vecí a rodiny Bratislava, Špitálska 8, 812 67 Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 2016/57122 UPS/US1/OK2/BEZ/2016/11288 zo dňa 13. apríla 2016, konajúc o kasačnej sťažnosti žalovaného proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 23S/108/2016-56 zo dňa 22. februára 2017, takto

rozhodol:

Najvyšší súd Slovenskej republiky kasačnú sťažnosť sťažovateľa proti rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici č.k. 23S/108/2016-56 z 22. februára 2017 z a m i e t a .

Žalovaný j e p o v i n ý zaplatiť žalobcovi úplnú náhradu trov kasačného konania na účet právneho zástupcu žalobcu. O výške trov kasačného konania rozhodne Krajský súd v Banskej Bystrici po právoplatnosti rozsudku samostatným uznesením.

Odôvodnenie

I.

1. Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Banskej Bystrici zrušil rozhodnutie žalovaného č. 2016/57122 UPS/US1/OK2/BEZ/2016/11288 z 13. apríla 2016 s tým, že správna žaloba je dôvodná a vec mu podľa § 191 ods. 1 písm. e/ a ods. 4 zákona č. 162/2015 Z.z. Správny súdny poriadok (ďalej len „SSP“) vrátil na ďalšie konanie. Žalobcovi priznal voči žalovanému právo na úplnú náhradu dôvodne vynaložených trov konania, t.j. v rozsahu 100%.

2. Rozhodnutím č. 2016/57122 UPS/US1/OK2/BEZ/2016/11288 z 13. apríla 2016 žalovaný odvolanie žalobcu zamietol a odvolaním napadnuté rozhodnutie Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Banská Štiavnica (ďalej ako orgánu verejnej správy 1. stupňa) o uložení pokuty podľa § 7 ods. 2 zákona č. 82/2005 Z.z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov vo výške 50,- € a úhrade trov konania štátu vo výške 16,- € podľa § 79 ods.

1 vyhlášky MV SR č. 411/2006 Z.z. v znení vyhlášky č. 531/2008 Z.z. potvrdil. V odôvodnení rozhodnutia konštatoval, že medzi správnym orgánom a účastníkom konania je základný rozpor v dokazovaní, či účastník konania vykonával alebo nevykonával závislú prácu v čase výkonu kontroly, v prevádzkarni 24. novembra 2015, bez založeného pracovnoprávneho vzťahu s kontrolovaným podnikateľským subjektom. Pri prejednaní odvolania vychádzal zo zápisnice o prejednávaní priestupku zo 16. marca 2016, z Priebežného protokolu o kontrole z 24. novembra 2015, z Protokolu o výsledku kontroly z 2. decembra 2015 a z rozhodnutia Úradu práce, sociálnych vecí a rodiny Banská Štiavnica č. BS1/RK/KON/2016/10-0014 zo 4. februára 2016 o uložení pokuty subjektu Róbert Hudec-R-STAIRS, Nová Baňa za správny delikt nelegálneho zamestnávania.

3. Správnou žalobou sa žalobca domáhal preskúmania zákonnosti rozhodnutia žalovaného, jeho zrušenia a vrátenia veci na nové prejednanie a rozhodnutie. Zároveň si uplatnil náhradu trov konania.

4. V správnej žalobe žalobca uviedol, že sa nachádzal v prevádzke svojho priateľa X. G. v čase výkonu kontroly, a to aj s ďalším priateľom A. D.. Požiadali X. G., aby im umožnil v jeho dielni vyrobiť si nejaké veci pre svoje rodiny a s jeho súhlasom, z vlastného prineseného materiálu, potom aj túto činnosť realizovali. Bola to priateľská výpomoc. Vysvetlenia o ich prítomnosti v prevádzke boli posúdené ako irelevantné. Zákonník práce ustanovuje znaky závislej práce, ktoré musia byť splnené kumulatívne, inak nejde o závislú prácu. Ku kumulatívnemu splneniu zákonných indikátorov závislej práce zaujalo stanovisko aj Ministerstvo práce, sociálnych vecí a rodiny SR prostredníctvom ministra O. X., ktorý odpovedal na poslaneckú interpeláciu z 8. marca 2014.

5. Žalobca tiež namietal, že záver o nelegálnej práci bol vyvodený len z domnienky kontrolnej skupiny, resp. z jej želania. Následne bol takýto skutkový stav prevzatý úradom a boli vydané rozhodnutia, ktoré nemajú oporu vo vykonanom dokazovaní a vychádzajú z jednostranného posúdenia veci. Prvostupňový ako aj odvolací orgán vychádzali z nedostatočne zisteného skutkového stavu veci, dôsledkom čoho bolo i nesprávne právne posúdenie. Poukázal ďalej na povinnosť správneho orgánu svedomite a zodpovedne zaoberať sa každou vecou a vychádzať zo spoľahlivo zisteného stavu veci, na povinnosť zistiť presne a úplne skutočný stav veci a za týmto účelom zaobstarať potrebné podklady pre rozhodnutie s tým, že správny orgán nie je viazaný návrhom účastníka konania. Správny orgán je navyše povinný vyhodnotiť dôkazy predložené účastníkom konania, nie je možné vychádzať z domnienok.

6. Žalobca namietal, že dokazovaním nebolo preukázané, že by vykonával nelegálnu prácu, svojim konaním nijako neporušil ani neohrozil záujem spoločnosti.

7. Žalovaný vo vyjadrení k správnej žalobe uviedol, že žalobca vykonával v čase výkonu kontroly závislú prácu, a to stolárske práce - výrobu rámov, pri ktorých bol aj identifikovaný, bez preukázania založeného pracovnoprávneho vzťahu s kontrolovaným zamestnávateľským subjektom. Pri kontrole na mieste výkonu kontroly mal možnosť vyjadriť sa písomne do priebežného protokolu, túto možnosť však nevyužil. Žaloba je len zopakovaním argumentácie žalobcu, uvedenej v odvolaní. K tvrdeniu o jednostrannom posúdení veci, uviedol žalovaný, že nemá oporu vo vykonanom dokazovaní, je všeobecné a bez opory v dôkazoch.

8. Žalovaný odmietol tvrdenie, podľa ktorého nepreukázal, že išlo o závislú prácu a poukázal na odôvodnenie napadnutého rozhodnutia na str. 5 až 6. Zdôraznil kontrolné zistenia orgánu kontroly a z nich vyplývajúce závery. Upriamil ďalej pozornosť aj na § 128 ods. 1 Trestného zákona, v zmysle ktorého má orgán kontroly postavenie verejného činiteľa. Kontrolné zistenia z výkonu kontroly majú pre správny orgán záväzný a nespochybniteľný charakter, ak nie sú vyvrátené relevantnými dôkazmi. Žalovaný opakovane poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky sp.zn. 10Sžso/161/2014 a odmietol tvrdenie žalobcu, že správnou žalobou napadnuté rozhodnutie je založené na jednostrannom posúdení veci, ktoré nemá oporu vo vykonanom dokazovaní. V odvolacom konaní sa zaoberal všetkými bodmi odvolania žalobcu a prvostupňové ako aj odvolacie rozhodnutie označil za zákonné a dostatočne odôvodnené. Navrhol preto, aby správny súd žalobu žalobcu zamietol a náhradu trov konania žalobcovi nepriznal, alebo aby prerušil konanie do právoplatného rozhodnutia veci vedenej

na Krajskom súde v Banskej Bystrici pod sp.zn. 23S/109/2016.

9. Žalobca k vyjadreniu žalovaného uviedol, že z predložených vyjadrení, z dôkazu o dlhodobej pracovnej neschopnosti X. G., ako i z dokladu o prerušení živnosti, je zjavné, že podané vysvetlenie prítomnosti v prevádzke bolo založené na pravde, nebola tu snaha o skresľovanie udalostí, ktoré sa odohrali. Predložené vyjadrenia a dôkazy neboli hodnotené vo vzájomných súvislostiach, hodnotenie sa obmedzilo len na skutočnosť, že boli prítomní v prevádzke, niečo vykonávali a tak sú vinní. Neboli vzaté do úvahy vyjadrenia, že sa jedná o priateľskú pomoc a nebolo nič preverované. Ponímanie nelegálnej práce a nelegálneho zamestnávania tak, ako to prezentuje žalovaný, bez posudzovania širších súvislostí, nie je v súlade s poslaním prijatého právneho predpisu, ani s poslaním kontrolných orgánov.

10. K vyjadreniu žalobcu sa vyjadril žalovaný a oproti svojmu predošlému vyjadreniu poukázal ešte na rozhodnutia Najvyššieho súdu SR, týkajúce sa preukazovania závislej práce a s tým súvisiacej dôkaznej povinnosti účastníka konania.

11. Krajský súd preskúmal správnu žalobou napadnuté rozhodnutie žalovaného a postup, ktorý mu predchádzal, v medziach a v rozsahu správnej žaloby, s prihliadnutím aj na možnosť aplikácie ustanovenia § 195 a § 196 zákona č. 162/2015 Z.z. SSP a dospel k záveru, že správna žaloba je dôvodná, preto rozhodnutie žalovaného zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie podľa § 191 ods. 1 písm. e/ a ods. 4 SSP.

12. Krajský súd považoval za potrebné v súvislosti so žalobnou námietkou, ktorou žalobca vytýkal nedostatočné zistenie skutkového stavu zdôrazniť aplikáciu zásad, ktoré platia v trestnom konaní (predmetom ktorého je postihovanie trestných činov) pri ukladaní správnych sankcií. A to konkrétne zásady úplného zistenia skutkového stavu, čo znamená zistenie skutkového stavu v rozsahu a spôsobom nevzbudzujúcim pochybnosti o tom, že sa skutok stal, že ho spáchal obvinený a že sa stal takým spôsobom ako je obvinenému kladený za vinu. V prípade akýkoľvek pochybností potom platí zásada in dubio pro reo.

13. Prvostupňový súd považoval tvrdenie orgánu verejnej správy o tom, že nelegálna práca alebo nelegálne zamestnávanie boli preukazované v procese kontroly a v následnom rozhodnutí je len ukladaná sankcia, za nesprávne. Súčasťou rozhodovacieho procesu o priestupku je nielen uloženie sankcie, ale aj rozhodnutie o zodpovednosti za protiprávne konanie (priestupok), na ktoré práve uloženie sankcie nadväzuje. Tento záver je potvrdený aj tým, že rozhodnutia vydané orgánom verejnej správy v procese správneho trestania musia vo výroku obsahovať (obdobne ako rozhodnutia vydané v trestnom konaní) popis skutku, jeho právnu kvalifikáciu, uloženú sankciu, a z jeho odôvodnenia musí byť zrejmé, aké dôkazy boli vykonané, ako boli vyhodnotené a taktiež musí byť odôvodnená aj uložená sankcia. Aj keď predpisy, upravujúce konanie a postup orgánov verejnej správy, ukladajúcich sankcie za protiprávne konanie, často nestanovujú pre rozhodnutie o správnych sankciách tieto konkrétne náležitosti, požiadavka ich uvádzania vyplynula práve z aplikácie zásad trestného konania a bola ako nutná konštatovaná v judikatúre Najvyššieho súdu SR, Ústavného súdu SR, ako aj v judikatúre Európskeho súdu pre ľudské práva. Základný rámec zásad, ktoré je potrebné aplikovať v oblasti správneho trestania, bol stanovený aj v jednom zo základných nezáväzných dokumentov Rady Európy, v Odporúčaní Výboru ministrov Rady Európy č. R(91)1 členským štátom o správnych sankciách.

14. Jedným z dôkazov, na ktoré sa žalovaný vo svojom rozhodnutí odvoláva, je aj Priebežný protokol a Protokol o výsledku kontroly. V oboch protokoloch je uvedené, že počas kontroly boli zistené v kontrolovanej prevádzke dve osoby, jedna pracovala na hobľovačke a druhá vyrábala rámy, prevádzka bola otvorená, kontrovaný subjekt práce nevykonával. Priebeh kontroly a kontrolné zistenia sú v nich zaznamenané len veľmi stručne, bez bližšieho popisu a bez toho, aby pri samotnej kontrole bolo zdokumentované vyjadrenie kontrolovaného subjektu a osôb identifikovaných v prevádzke, bez toho aby boli zdokumentované napríklad zásoby materiálu a popísané konkrétne predmety, ktoré boli vykonávanými prácami zhotovované. Krajský súd uviedol, že práve podanie vysvetlenia a zaznamenanie situácie pri výkone kontroly sú neopakovateľnými úkonmi, ktoré by mali byť podrobne zaznamenané v priebežnom protokole, spisovanom priamo na mieste výkonu kontroly. Ďalším dôkazom, z ktorého

žalovaný vychádzal, bola Zápisnica z prejednávania priestupku zo 16. marca 2016. Pri prejednaní priestupku na tomto ústnom pojednávaní sa orgán verejnej správy 1. stupňa zamerával viac na vysvetlenie procesného postupu so záverom, že proces preukazovania nelegálnej práce bol predmetom vykonanej kontroly a ani pri tomto prejednaní nebol žalobca bližšie vypočutý. Z uvedených dôkazov, ani v spojení s rozhodnutím o správnom delikte kontrolovaného subjektu, nepochybne nevyplýva, že žalobca vykonával závislú prácu bez založenia pracovnoprávneho vzťahu a dopustil sa tak priestupku nelegálnej práce.

15. Podľa krajského súdu, iba stručným spôsobom zdokumentovaný skutkový stav v priebežnom protokole a v protokole o kontrole, v spojení so zápisnicou o prejednaní priestupku a s rozhodnutím o uložení sankcie za správny delikt nelegálneho zamestnávania, nie je postačujúci pre splnenie požiadavky úplne zisteného skutkového stavu veci. Navyše okrem zásad správneho trestania, z ktorých vyplýva požiadavka úplného zistenia skutkového stavu veci, sa na toto konanie vzťahuje aj zákon č. 71/1967 Zb. o správnom konaní (Správny poriadok) v znení neskorších predpisov (podľa § 7 ods. 4 zákona o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávani a podľa § 51 zákona č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov). Podľa § 32 ods. 1 Správneho poriadku je správny orgán povinný presne a úplne zistiť skutočný stav veci a za tým účelom obstarat' potrebné podklady pre rozhodnutie, pričom nie je viazaný len návrhmi účastníkov konania. Aj z tohto ustanovenia, upravujúceho postup orgánu verejnej správy 1. stupňa a žalovaného, vyplýva, že bolo ich povinnosťou úplne a presne zistiť skutočný stav veci, konkrétne naplnenie znakov závislej práce, vymedzených v § 1 ods. 2 Zákonníka práce. Z dôkazov, z ktorých vychádzali orgány verejnej správy, vyplýva len to, že v čase výkonu kontroly sa v kontrolovanej prevádzke nachádzali dve osoby a tieto vykonávali prácu, na ktorú bola prevádzka určená. Prvostupňový súd uviedol, že aj pri rešpektovaní záverov v rozhodnutí Najvyššieho súdu SR sp.zn. 10Sžso/16/2014 z 25. marca 2015 o tom, že pri preukazovaní znakov závislej práce sa môže dať rôzna váha jednotlivým jej znakom, je nutné hlavné a rozhodujúce znaky zistiť a preukázať nepochybným spôsobom (najmä vzťah nadriadenosti a podriadenosti zamestnanca a zamestnávateľa).

16. Správny súd súhlasil s vyjadrením žalovaného, že nie je jeho povinnosťou vyhľadávať dôkazy preukazujúce nevinu obvineného, pretože sám obvinený má právo realizovať svoje právo na obhajobu. Taktiež je správny záver, že príslušné orgány verejnej správy sa majú obmedziť len na zistenie sporných skutočností. Dokazovaniu v naznačených smeroch ale predchádza základný rámec zistenia skutkového stavu a tomu zodpovedajúce dokazovanie nevyhnutné na to, aby bolo bez pochyb preukázané spáchanie skutku tak, ako je tvrdené a vymedzené v rozhodnutí o uložení sankcie. O nedostatočne zistenom skutkovom stave svedčí aj odôvodnenie rozhodnutia žalovaného, v ktorom uviedol, že výpovede obvineného/žalobcu v zápisnici o prejednaní priestupku dôkazne nevytlúčili výpovede ostatných svedkov - dvoch zamestnancov referátu kontroly úradu, podľa krajského súdu sa však takéto výsluchy v administratívnom spise vôbec nenachádzali.

17. Na nedostatok nedostatočne zisteného skutkového stavu nadväzuje aj nedodržanie postupu podľa § 33 ods. 2 Správneho poriadku. V predmetnom prípade orgán verejnej správy 1. stupňa pri ústnom prejednaní priestupku len uviedol, že spáchanie priestupku považuje za nepochybne preukázané, proces jeho preukazovania bol predmetom vykonanej kontroly a priestupkové konanie rieši len otázku sankcie. Prvostupňový súd uviedol, že aj takýmto nesprávnym vyjadrením a postupom bola žalobcovi/obvinenému odňatá možnosť vyjadriť sa k podkladom rozhodnutia a k spôsobu ich zistenia, a prípadne navrhnúť doplnenie dokazovania.

II.

18. Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný/sťažovateľ v zákonnej lehote kasačnú sťažnosť a navrhol, aby Najvyšší súd Slovenskej republiky zrušil rozsudok Krajského súdu v Banskej Bystrici sp.zn. 23S/108/2016-56 z 22. februára 2017 a vec vrátil súdu na ďalšie konanie a nové rozhodnutie a nepriznal žalobcovi náhradu trov konania ani trov kasačného konania.

19. Ako sťažnostné body sťažovateľ uviedol nesprávne právne posúdenie veci krajským súdom (§ 440 ods. 1 písm. g/ SSP) a že sa krajský súd odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe (§ 440 ods. 1 písm. h/ SSP).

20. Sťažovateľ poukázal, že pri kontrole nelegálneho zamestnávania nie je možné akceptovať odôvodnenie zamestnávateľa, že kontrolovaný pracovník pracuje bez nároku na odmenu, prípadne pre seba. Posudzuje sa zistenie skutočnosti, práce bez pracovnej zmluvy alebo dohody, ako nelegálne zamestnávanie. Poukázal, že aj v zápisnici o prejednaní priestupku sp.zn. BS1/RK/KON/2016/10-0024 zo 16. marca 2016 správny orgán uviedol: „...proces preukazovania nelegálneho zamestnávania a v danom prípade aj nelegálnej práce, nakoľko sa jednalo o závislú prácu bez pracovnoprávneho vzťahu je záležitosťou súvisiacej kontroly nelegálnej práce a priestupkové konanie rieši otázku postihu za takúto preukázanú nelegálnu prácu. Priestupkové konanie v danej veci nemôže zmeniť závery predmetnej kontroly, kde bola nelegálna práca obvineného evidentne preukázaná.“ Uviedol, že závislosť práce bola preukázaná samotným faktom, že sa v danej prevádzke nachádzal a vykonával v nej činnosť, na výkon ktorej je daná prevádzkareň určená. Zároveň uviedol, že žalobca nepredložil žiadne dôkazy, ktorými by vyvrátil kontrolné zistenia orgánu kontroly.

21. Orgán kontroly postupoval pri výkone kontroly dodržiavania zákazu nelegálneho zamestnávania podľa zákona č. 10/1996 Z.z. o kontrole v štátnej správe. S účastníkom konania v priebehu celého výkonu kontroly aj následného správneho konania orgán kontroly aj správny orgán 1. stupňa aktívne spolupracoval. V priebežnom protokole z miesta výkonu kontroly, spísanom podľa § 13 ods. 2 písm. a/ zákona o kontrole sú zaznamenané skutočnosti, aktuálny stav v čase výkonu kontroly. Za nesprávne právne posúdenie veci považoval žalovaný názor súdu v bode 28., týkajúci sa zásady úplného zistenia skutkového stavu. K zásade in dubio pro reo uviedol, že správny orgán nemá mať akú pochybnosť o spáchaní daného priestupku nelegálnej práce, jej preukázanie totiž vyplýva zo samotného kontrolného procesu kontroly. Správnym konaním - aj keď priestupkovým, nemožno zmeniť výsledok predmetnej kontroly a na ilustráciu uviedol analógiu z nelegálneho zamestnávania. Sťažovateľ mal za to, že obvinený z priestupku vykonával v čase výkonu kontroly stolárske práce-výroba rámov, pri ktorých bol aj identifikovaný, bez preukázania založeného pracovnoprávneho vzťahu s kontrolovaným zamestnávateľským subjektom podľa Zákonníka práce. Podľa priebežného protokolu vypracovaného orgánom kontroly na mieste výkonu kontroly, v súlade s § 13 ods. 2 písm. a/ zákona o kontrole, obvinený vlastným podpisom potvrdil dôvod svojej prítomnosti na kontrolovanej prevádzkarni s vyjadrením, že „...vykonával stolárske práce-výroba rámov.“

22. Sťažovateľ nesúhlasí ani s názorom súdu v bode 29. podľa, ktorého „Správny súd považuje za nesprávne tvrdenie orgánu verejnej správy o tom, že nelegálna práca alebo nelegálne zamestnávanie boli preukázané v procese kontroly a v následnom rozhodnutí je len ukladaná sankcia...“ žalovaný citoval ustanovenie §§ 2 a 5 ods. 1 zákona 82/2005 Z.z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a mal za to, že pri preukazovaní nelegálnej práce prostredníctvom kontrolnej činnosti postupovali v súlade s uvedeným zákonom ako aj § 68 ods. 4 zákona o kontrole v štátnej správe. V priebežnom protokole z miesta výkonu kontroly, spísanom podľa § 13 ods. 2 písm. a/ zákona o kontrole sú zaznamenané rozhodujúce skutočnosti, aktuálny stav v čase výkonu kontroly.

23. Ďalej sťažovateľ nesúhlasil s názorom krajského súdu uvedenom v bode 37 „O nedostatočne zistenom skutkovom stave svedčí aj odôvodnenie rozhodnutia žalovaného, v ktorom uviedol, že výpovede obvineného/žalobcu v zápisnici o prejednaní priestupku dôkazne nevylúčili výpovede ostatných svedkov - dvoch zamestnancov referátu kontroly úradu, avšak takéto výsluchy sa v administratívnom spise vôbec nenachádzajú.“ - sťažovateľ uviedol, že jeden z dvoch svedkov bol člen predmetnej kontrolnej skupiny a viedol dané ústne pojednávanie a situácia z danej kontroly mu bola známa ako úradná notorieta.

24. Sťažovateľ nesúhlasil ani s názorom prvostupňového súdu v bode 37. o stručným spôsobom zadokumentovanom skutkovom stave. Sťažovateľ mal za to, že merito veci bolo, ako v kontrolnom, tak aj priestupkovom procese viackrát opísané do detailov a uvádza ho aj sumár detailov uvedený v rozsudku. Na zdôraznenie žalovaný opätovne zopakoval skutočnosti z procesu výkonu kontroly. Pri začiatku výkonu kontroly na mieste pred vstupom do prevádzky do dvora pred danou prevádzkou prišlo dodávkové auto. Nejaký pán ho vybavil - určil mu miesto, kde má zaparkovať. Bezprostredne po tomto

úkone sa členovia kontrolnej skupiny ohlásili na výkon kontroly, požiadali o možnosť komunikovať s vedúcim kontrolovaného subjektu. Na to im oslovený pán, ktorý vybavoval parkovanie dodávky oznámil, že on je majiteľ. Daný pán sa predstavil ako pán G., aktuálne nemá otvorenú prevádzku a nikto sa v prevádzke nenachádza. Keďže členovia kontrolnej skupiny počuli v prevádzke hluk, na dverách prevádzky, ktoré neboli zamknuté, sa nenachádzal oznam o zmene prevádzkových hodín, prípadne oznam o uzatvorení prevádzky, členovia kontrolnej skupiny požiadali o sprístupnenie priestoru a vykonali kontrolu. Našli dve pracujúce fyzické osoby tak, ako je uvedené v priebežnom protokole a v protokole o vykonaní kontroly. Zamestnávateľ nebol nikde odcestovaný, pred začiatkom výkonu kontroly určí miesto doparkovania dodávkového auta. Ani správne, ani priestupkové konania nemôže diktovať kontrolné postupy pri výkone kontroly nelegálneho zamestnávania/nelegálnej práce - jedná sa o samostatný (kontrolný) postup. V rámci kontrolného postupu bolo preukázané, že už samotným vykonávaním prác, ktoré sú uvedené v tabuľke priebežného protokolu došlo k výkonu nelegálnej práce. Prevádzkovateľ danej prevádzky nemal živnostenské oprávnenie na niečo také ako prenájom hnutelných vecí, a teda len tak svojvoľne nemohol sprístupniť svoje stroje a energiu na samostatné zhotovenie vlastných vecí zhotoviteľa. Samotné používanie priestoru, strojov, zariadení prevádzkovateľa a čerpanie jeho energie spĺňa závislý charakter práce. Jednalo sa o prevádzku, kde mal prevádzkovateľ uskutočňovať stolársku výrobu a daní pracovníci takúto výrobu aj realizovali. Oni neboli oprávnení na realizáciu stolárskej výroby v danom priestore, pán G. áno. Deklarovaná bezodplatnosť daného procesu je irelevantná, podnikateľ môže z času na čas sponzorsky niečo vyrobiť na vlastné náklady za účelom napríklad propagácie firmy. No aj výrobu propagačných výrobkov musia v rámci pracovnoprávneho vzťahu robiť jeho zamestnanci. Celá argumentácia pána Hudeca a oboch pracovníkov (p. D. a p. W.) stroskotáva na možnosti prípadného pracovného úrazu. Nikto z oboch pracovníkov by nebol posudzovaný ako samostatný zhotoviteľ, ale ako pracovník, ktorý vykonáva stolársku výrobu v priestore, kde je na túto výrobu oprávnený výlučne pán G.. Odlišné posúdenie danej situácie len preto, že kontrolu vykonávala kontrolná skupina úradu práce a nie inšpektori práce, považujú za nerovnosť pred zákonom. Podnikajúca fyzická osoba je za tento delikt objektívne zodpovedná, pričom súčasná právna úprava takmer vôbec neumožňuje zbaviť sa čo len čiastočne zodpovednosti zaň, pretože neupravuje všeobecne liberačné dôvody. Z tohto vyplýva záver, že fyzická osoba - podnikateľ zodpovedá výlučne za spôsobený protiprávny stav bez ohľadu na zavinenie. Sťažovateľ v súvislosti s objektívnou zodpovednosťou fyzickej osoby-podnikateľa poukázal na rozsudok Najvyššieho súdu Slovenskej republiky 10Sžso/28/2014 z 15. apríla 2015

25. Za nesprávne posúdenie veci krajským súdom považoval sťažovateľ záver súdu v bode 38., týkajúci sa nedodržania postupu podľa § 33 ods. 2 Správneho poriadku. Sťažovateľ v tejto súvislosti uviedol, že priestupkový orgán venoval vyjadreniam priestupcu pozornosť, avšak tieto sa ukázali ako irelevantné, žalobca naďalej zotrval na svojich argumentoch z odporu a doteraz uvádzané dôkazy nerozširoval.

26. Záverom sťažovateľ poukázal na § 51 zákona č. 372/1990 Z.z. o priestupkoch v znení neskorších predpisov, ktorý jednoznačne stanovuje pomer špeciality a teda prednosti ustanovení priestupkového zákona pred ustanoveniami všeobecného predpisu o správnom konaní - správneho poriadku. Prvostupňový orgán preto využil možnosť udelenia priestupkovej pokuty rozkazným konaním, a to aj v snahe neuložiť žalobcovi úradu trov konania s ohľadom na výšku udelenej pokuty. Po tom, ako žalobca využil možnosť riadneho prvostupňového konania, prebehlo ústne pojednávanie, kde bol žalobca vyzvaný na predloženie svojich ďalších dôkazov a vyjadrení. Žalobca však naďalej trval na ním doteraz tvrdých argumentoch v spisovej dokumentácii, pričom zastával názor, že doteraz predložené argumenty a vyjadrenia neboli správne vyhodnotené a nedoplnil nedokazovanie, čím podľa sťažovateľa potvrdil, že mal v priebehu konania priestor na vyjadrenie. Uvedeným konaním bola podľa sťažovateľa naplnená povinnosť vyplývajúca z § 33 Správneho poriadku.

27. Krajský súd sa podľa sťažovateľa odklonil od ustálenej rozhodovacej praxe a poukázal na Zbierku stanovísk Najvyššieho súdu a súdov SR 5/2016, Rozhodnutie č. 39 - Stanoviská a rozhodnutia vo veciach správnych, ako aj na rozsudok NS SR 8Sžo/139/2008.

III.

28. Žalobca v písomnom vyjadrení ku kasačnej sťažnosti uviedol, že správny súd sa presvedčivo a zrozumiteľne vysporiadal s obsahom doterajšej argumentácie sťažovateľa, stotožňuje sa s názorom Krajského súdu v Banskej Bystrici prezentovaným v rozsudku súdu, kde súd jednoznačne vyhodnotil nedostatok konania žalovaného v nedostatočne zistenom skutkovom stave veci, kedy žalovanému vytkol nedostatočne zdokumentovaný skutkový stav veci pri výkone kontroly. Poukazuje, že z dôkazov, na ktoré sa žalovaný vo svojich rozhodnutiach odvoláva, vyplýva len to, že v čase výkonu kontroly sa v kontrolovanej prevádzke nachádzali dve osoby a tieto vykonávali prácu, na ktorú bola prevádzka určená.

IV.

29. Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd kasačný (§ 438 ods. 2 SSP) postupom podľa § 452 ods. 1 v spojení s § 439 SSP preskúmal prípustnosť kasačnej sťažnosti a po zistení že kasačnú sťažnosť podal sťažovateľ včas (§ 443 ods. 1 písm. a/ SSP) s prihliadnutím na formálnu viazanosť posudzovania kasačnej sťažnosti (§ 453 ods. 2 časť vety prvej pred bodkočiarkou) preskúmal napadnutý rozsudok spolu s konaním, ktoré predchádzalo jeho vydaniu a jednomyselne (§ 464 v spojení s § 139 ods. 4 SSP) dospel k záveru, že kasačná sťažnosť nie je dôvodná (§ 461 SSP).

30. Kasačný súd rozhodol bez nariadenia pojednávania (§ 455 SSP) s tým, že deň vyhlásenia rozhodnutia bol zverejnený na úradnej tabuli súdu a na internetovej stránke Najvyššieho súdu SR. Rozsudok bol verejne vyhlásený (§ 137 ods. 4 v spojení s § 452 ods. 1 SSP).

31. Najvyšší súd zdôrazňuje, že predmetom konania o kasačnej sťažnosti je v medziach uvedených v § 453 SSP prieskum prípustnosti a následne dôvodnosti podanej kasačnej sťažnosti, preto kasačný súd primárne na základe dôvodov v kasačnej sťažnosti preskúmal relevanciu nedostatkov konania v rozsudku krajského súdu v rozsahu sťažnostných dôvodov.

32. Z obsahu súdneho a pripojeného administratívneho spisu najvyšší súd zistil skutkový stav z ktorého vyplýva, že Úradom práce, sociálnych vecí a rodiny Banská Štiavnica bola vykonaná kontrola nelegálneho zamestnávania podľa § 13 ods. 1 písm. v/ a § 68 zákona o službách zamestnanosti a podľa § 13 ods. 2 písm. a/ zákona č. 10/1996 Z.z. o kontrole v štátnej správe v znení neskorších predpisov u kontrolovaného subjektu Róbert Hudec-R-STAIRS, Záhrbská 7, Nová Baňa, IČO: 40 535 983. Kontrola bola vykonaná 24. novembra 2015, v čase od 8.50 do 9.05 hod., v prevádzke stolárstva Lom Brehy. O priebehu kontroly bol vyhotovený Priebežný protokol č. BS1/RK/KON/2015/149-001 a následne Protokol o výsledku kontroly č. BS1/RK/KON/2015/149-0005, ktorý bol prerokovaný s kontrolovaným subjektom 19. januára 2016.

33. Na základe uvedenej kontroly Úrad práce, sociálnych vecí a rodiny Banská Štiavnica rozkazom č. BS1/RK/KON/2016/10-0016 z 9. februára 2016 rozhodol, že žalobca sa dopustil priestupku nelegálnej práce podľa § 7 ods. 1 zákona č. 82/2005 Z.z. o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov, za čo mu uložil pokutu 50,- €. Proti uvedenému rozkazu podal žalobca opravný prostriedok, ktorý bol vyhodnotený podľa obsahu ako rozklad, čím došlo k zrušeniu rozkazu a následne bol so žalobcom priestupok ústne prejednaný 16. marca 2016. Po ústnom prejednaní priestupku orgán verejnej správy 1. stupňa rozhodnutím č. BS1/RK/KON/2016/10-0027 zo 16. marca 2016 uznal žalobcu za vinného z priestupku nelegálnej práce podľa § 7 ods. 1 zákona o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní tým, že v čase výkonu kontroly nelegálneho zamestnávania, vykonanej v zamestnávateľskom subjekte Róbert Hudec-R-STAIRS, Záhrbská 7, Nová Baňa, IČO: 40535983, v deň výkonu kontroly na mieste 24. novembra 2015, od 8.50 do 9.05 hod. vykonával pre zamestnávateľský subjekt závislú prácu, a to stolárske práce - práce na hobľovačke, a nemal s týmto zamestnávateľským subjektom založený pracovnoprávny vzťah podľa Zákonníka práce. Za tento priestupok bola žalobcovi uložená pokuta vo výške 50,- € a povinnosť uhradiť štátu trovy konania. Orgán verejnej správy 1. stupňa považoval spáchanie priestupku žalobcom za preukázané Priebežným protokolom č. BS1/RK/KON/2015/149-0001 a Protokolom o výsledku kontroly č. BS1/RK/KON/2015/149-0005 z 2. decembra 2015. V rozhodnutí poukázal na priebeh

konania, najmä na vydanie rozkazu, podaný odpor a na ústne prejednanie priestupku. V závere rozhodnutia konštatoval, že nelegálna práca bola súvisiacou kontrolou nelegálneho zamestnávania/nelegálnej práce evidentne preukázaná a nijaký dôkaz toto preukázanie nespochybnil. Výška pokuty bola stanovená s ohľadom na závažnosť priestupku.

34. Proti uvedenému rozhodnutiu podal žalobca odvolanie, v ktorom namietal, že už pri samotnej kontrole kontrolárom vysvetlil a odôvodnil svoju prítomnosť u svojho známeho. Poukázal na nezáujem pracovníkov úradu vypočúť si odôvodnenie jeho prítomnosti, v dôsledku čoho podal vysvetlenie formou čestného vyhlásenia. Namietal ďalej, že medzi ním a jeho priateľom X. G. išlo o čisto občianskoprávny vzťah. Spoločne s A. D. si na základe súhlasu X. G. v jeho dielni, pre seba, zo svojho prineseného materiálu, vyrábali okrasné predmety pre svoje rodiny. Úrad vychádzal výlučne zo zápisu z kontroly, bez povšimnutia nechal ostatné dôkazy a vyjadrenia, napriek tomu, že je jeho povinnosťou zistiť všetky právne rozhodné skutočnosti bez ohľadu na to, v čí prospech svedčia. Žiadnym spôsobom nebolo preverené, či sa priestupok stal alebo nie, neboli v tomto smere vykonané žiadne dôkazy, správny orgán sa odvolal len na protokoly o kontrole a je dôvodné použitie zásady in dubio pro reo. Namietal ďalej, že z konštatácií obsiahnutých v odôvodnení rozhodnutia by vyplývalo, že každý, kto vykonáva akúkoľvek činnosť v priestoroch, kde sa nachádza prevádzka iného, sa dopúšťa závislej práce. Identifikátory závislej práce pritom neboli splnené (podriadenosť zamestnanca a zamestnávateľa - nebola splnená, pretože vykonával prácu pre seba, so svojim materiálom, využívajúc stroj pána Hudeca; osobný výkon práce pre zamestnávateľa - nebol splnený, nakoľko žiadnu prácu pre zamestnávateľa nevykonával; zamestnanec vykonáva prácu v mene zamestnávateľa a na jeho účet - nebol splnený, pretože pre X. G. nič nevykonával ani v jeho mene, ani na jeho účet; zamestnanec vykonáva prácu v čase určenom zamestnávateľom - nebol splnený, nakoľko si vyhotovoval veci pre seba v čase, kedy mu to vyhovovalo a kedy to vyhovovalo X. G.). Rozhodnutím č. 2016/57096 UPS/US1/OK2/BEZ/2016/11287 z 13. apríla 2016 žalovaný odvolanie žalobcu zamietol a odvolaním napadnuté rozhodnutie orgánu verejnej správy I. stupňa potvrdil.

35. Podľa § 2 ods. 1 SSP, v správnom súdnictve poskytuje správny súd ochranu právam alebo právom chráneným záujmom fyzickej osoby a právnickej osoby v oblasti verejnej správy a rozhoduje v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

36. Podľa § 2 ods. 2 SSP, každý, kto tvrdí, že jeho práva alebo právom chránené záujmy boli porušené alebo priamo dotknuté rozhodnutím orgánu verejnej správy, opatrením orgánu verejnej správy, nečinnosťou orgánu verejnej správy alebo iným zásahom orgánu verejnej správy, sa môže za podmienok ustanovených týmto zákonom domáhať ochrany na správnom súde.

37. Podľa § 6 ods. 1 SSP, správne sudy v správnom súdnictve preskúmajú na základe žalôb zákonnosť rozhodnutí orgánov verejnej správy, opatrení orgánov verejnej správy a iných zásahov orgánov verejnej správy, poskytujú ochranu pred nečinnosťou orgánov verejnej správy a rozhodujú v ďalších veciach ustanovených týmto zákonom.

38. Podľa § 461 SSP kasačný súd zamietne kasačnú sťažnosť, ak po preskúmaní zistí, že nie je dôvodná.

39. Najvyšší súd Slovenskej republiky vyhodnotil rozsah a dôvody kasačnej sťažnosti vo vzťahu k napadnutému rozsudku Krajského súdu v Banskej Bystrici po tom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho a súdneho spisu a dospel k záveru, že nezistil dôvod na to, aby sa odchýlil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku. S týmito sa najvyšší súd stotožňuje v celom rozsahu a nemá za to, že by prvostupňový súd vec nesprávne právne posúdil.

40. Podľa § 2 ods. 1 písm. a/ zákona o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní; nelegálna práca je závislá práca, ktorú vykonáva fyzická osoba pre právnickú osobu alebo fyzickú osobu, ktorá je podnikateľom a

a) nemá s právnickou osobou alebo s fyzickou osobou, ktorá je podnikateľom, založený pracovnoprávny vzťah alebo štátnozamestnanecký pomer podľa osobitného predpisu.

41. Podľa § 7 ods. 1 zákona o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní; priestupku sa dopustí ten, kto vykonáva nelegálnu prácu.

42. Podľa § 7 ods. 2 zákona o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní; za priestupok podľa odseku 1 možno uložiť pokutu do 331,- €.

43. Podľa § 7 ods. 4 zákona o nelegálnej práci a nelegálnom zamestnávaní; na konanie o priestupkoch sa vzťahuje osobitný predpis (zákon č. 372/1990 Zb. o priestupkoch v znení neskorších predpisov).

44. Podľa § 1 ods. 2 zákona č. 311/2001 Z.z. Zákonníka práce; závislá práca je práca vykonávaná vo vzťahu nadriadenosti zamestnávateľa a podriadenosti zamestnanca, osobne zamestnancom pre zamestnávateľa, podľa pokynov zamestnávateľa, v jeho mene, v pracovnom čase určenom zamestnávateľom.

45. Podľa čl. 46 Ústavy SR, kto tvrdí, že bol na svojich právach ukrátený rozhodnutím orgánu verejnej správy, môže sa obrátiť na súd, aby preskúmal zákonnosť takéhoto rozhodnutia, ak zákon neustanoví inak. Z právomoci súdu však nesmie byť vylúčené preskúmavanie rozhodnutí týkajúcich sa základných práv a slobôd.

46. Niet pochýb o tom, že medzi úlohy štátu v tejto oblasti patrí aj ochrana práce a ochrana zamestnancov. Kontrolná činnosť štátu však nemôže, ako v tomto prípade, spočívať na obhajovaní záverov umelým kreovaním situácií, prípadne domnelých záverov správneho orgánu, a to bez posudzovania širších súvislostí.

47. Z predloženého materiálu vyplýva, že medzi sťažovateľom a žalobcom je základný rozpor v dokazovaní, či žalobca vykonával alebo nevykonával závislú prácu v čase výkonu kontroly orgánom kontroly na kontrolovanej prevádzkarni v daný deň bez založeného pracovnoprávneho vzťahu s kontrolovaným podnikateľským subjektom a vzhľadom na to, že doteraz sa nepodarilo rozpor odstrániť, je na mieste v tomto prípade uplatniť zásadu in dubio pro reo. Súd súhlasí s argumentom sťažovateľa, že pri posúdení znakov závislej práce sa môže dať rôzna váha rôznym znakom, pričom primárnym znakom je nadriadenosť a podriadenosť. Nedojednanie odmeny, či pracovného času sa má posúdiť ako obídienie zákona a nie ako neprítomnosť znaku. Najvyšší súd však zdôrazňuje, že je rozhodujúce brať do úvahy okolnosti konkrétneho prípadu a posúdiť jednotlivé znaky, ako aj vyhodnotiť celkovú situáciu. Každú skutkovú situáciu je potrebné posudzovať osobitne a správny orgán je povinný vykonať dokazovanie tak, aby spôsobom vylučujúcim akékoľvek pochybnosti jednoznačne preukázal opodstatnenosť záveru o nelegálnom zamestnávaní.

48. Z obsahu priložených čestných vyhlásení žalobcu, jeho kamaráta A. D. a vyjadrení kontrolovaného subjektu ku vykonanej kontrole vyplýva, že žalobca ako nezamestnaný, so súhlasom kontrolovaného subjektu - jeho priateľa, spolu s ďalším kamarátom A. D. v dielni, z materiálu, ktorý si sám doniesol, v čase pred sviatkami, vyrábala dar pre priateľku, a to rámo na zrkadlo. Kontrolovaný subjekt činnosť nevykonával, keďže bol dlhodobo PN, pripravoval sa na operáciu, preto aj prevádzku, v ktorej pracoval sám pripravoval v čase kontroly na prerušenie činnosti, nemal a z dôvodu ukončenia činnosti ani do budúcnosti neplánoval, vzhľadom na svoj zdravotný stav, žiadne zákazky. Q., že do práce chodí už len vypiť kávu a šlo o priateľskú pomoc, kedy kamarátovi dovolil opracovať na svojich strojoch dovezený materiál a vyrobiť si v čase, ktorý obom vyhovoval dar pre priateľku. Žalovaný v napadnutom rozhodnutí konštatoval, že krátkodobo sledovaná činnosť p. C. W. v kontrolovanej prevádzkarni splnila znaky výkonu práce osobne zamestnancom pre zamestnávateľa, a to vo vzťahu nadriadenosti zamestnávateľa a podriadenosti zamestnanca. C. W. podľa správneho orgánu pracoval s pracovnými nástrojmi podnikateľského subjektu v kontrolovanej prevádzkarni a bez jeho prítomnosti, v pracovnom čase určenom zamestnávateľom, počas plnej prevádzky, kedy bola prevádzkareň voľne dostupná verejnosti. Nadriadenosť a podriadenosť sa ako identifikačný znak často vyvodzuje aj z práva

zamestnávateľa určiť čas, dĺžku, miesto a spôsob výkonu práce. Vykonávanie práce podľa pokynov zamestnávateľa je základnou charakteristikou závislej práce, ktorú však sťažovateľ nepochybným spôsobom nepreukázal.

49. Kasačný súd má za to, že jednotlivé sťažnostné body nie sú dôvodné a ani nespôsobilé spochybníť vecnú správnosť napadnutého rozhodnutia. Z priloženého administratívneho spisu je zrejmé, že svoje rozhodnutie opieral sťažovateľ najmä o stručné závery z Priebežného protokolu ako aj Protokolu o výsledku kontroly, sám žalovaný uviedol, že z priebehu kontroly nebola vyhotovená fotodokumentácia, a žalobcom namietané tvrdenie o nezáujme kontrolórov vypočít si odôvodnenie jeho prítomnosti v kontrolovanej prevádzke označil žalovaný za subjektívny pocit žalobcu. Je na mieste poukázať, že žalobca v priebehu celého konania trval na vyššie uvedených vysvetleniach, je zároveň treba priznať, ako uviedol aj sťažovateľ, že žalobca dôkazy v priebehu konania nerozširoval. Na druhej strane však sťažovateľ na opakované tvrdenia žalobcu reflektoval iba zotrvávaním na konštatovaní záverov správneho orgánu 1. stupňa, že v kontrolovanej prevádzke bol v čase vykonávania kontroly identifikovaný žalobca, ako vykonáva závislú prácu a nemá so zamestnávateľským subjektom založený pracovnoprávny vzťah. Súd je toho názoru, že priebeh kontroly, ako aj zistenia sú v jednotlivých protokoloch zaznamenané stručne a to bez toho, aby boli akýmkoľvek spôsobom zadokumentované napríklad zásoby materiálu, či preukázané, že vyrábané predmety boli u kontrolovaného subjektu objednané, nedošlo k preukázaniu zákazky, absentoval detailný popis vyrábaných predmetov a pod. Je totiž nepochybné, že práve zaznamenanie situácie pri výkone kontroly je neopakovateľným úkonom.

50. Pokiaľ sa sťažovateľ odvolával na rozhodnutia Najvyššieho súdu Slovenskej republiky týkajúce sa dokazovania a v druhom prípade nedôvodnosti zrušenia žalobou napadnutého rozhodnutia správneho orgánu, pokiaľ žalobkyňa nevyvrátila skutočnosť zistené správnym orgánom hodnoverným spôsobom, Je potrebné uviesť, že ide o právne závery vychádzajúce z iných skutkových a právnych okolností, ktoré nemožno aplikovať na prejednávajúcu vec. V druhom prípade šlo o spáchanie priestupku proti občianskemu spolunažívaniu, ktorý spočíval v búchaní žalobkyne po stenách a radiátoroch v skorých ranných a nočných hodinách, a z výpovedí viacerých svedkov/susedov zhodne vyplynulo, že hluk vychádzal z bytu žalobkyne, porušenie zákona bolo jednoznačne a nepochybné preukázané a žalobkyňa trvajúcej na svojej nevine sa počas konania nepodarilo zistené skutočnosti vyvrátiť.

51. Po preskúmaní podanej kasačnej sťažnosti kasačný súd konštatuje, že s právnymi námietkami sa krajský súd v rozhodnutí riadne vysporiadal a nenechal otvorenú žiadnu spornú otázku, riešenie ktorej by zostalo na kasačnom súde, v dôsledku čoho krajský súd správne právne posúdil predmetnú vec. Námietky sťažovateľa uvedené v kasačnej sťažnosti vyhodnotil najvyšší súd ako bezpredmetné, ktoré neboli spôsobilé spochybníť vecnú správnosť rozhodnutia. Z uvedeného dôvodu kasačnú sťažnosť podľa § 461 SSP ako nedôvodnú zamietol.

52. O nároku na náhradu trov konania rozhodol kasačný súd podľa § 467 ods. 1 v spojení s § 167 ods. 1 a § 175 ods. 1 SSP tak, že žalobcovi priznal voči žalovanému úplnú náhradu trov kasačného konania.

53. Toto rozhodnutie prijal senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky v pomere hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 veta tretia zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení účinnom od 1. mája 2011).

Poučenie:

Proti tomuto rozsudku nie je prípustný opravný prostriedok.